

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

LUCINDA
RILEYOVÁ

SEDEM
SESTIER

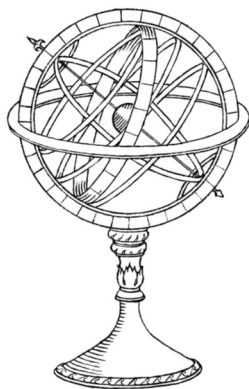

TATRAN

SEDEM SESTIER

Maia

LUCINDA RILEYOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Seven Sisters,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2014,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2019 ako 5202. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval podľa pôvodného návrhu AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazyková redaktorka Marta Bábiková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínska tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2014

Translation © Mária Kočanová 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1007-2

Venujem svojej dcére Isabelle Rose

*Všetci sme v priekope, no niektorí z nás
odtiaľ hľadajú hviezdy.*

Oscar Wilde

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právník tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygeta)

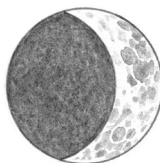
Electra

Merope (chýbajúca)

Maia

Jún 2007

Prvá štvrtina

13; 16; 21

Navždy si zapamätám, kde presne som bola a čo som robila, keď som sa dozvedela, že mi zomrel otec.

Sedela som v peknej záhrade mestského domu v Londýne u bývalej spolužiacky, na kolenách som mala otvorený, no neprečítaný výtlačok *Penelopiády* a tešila som sa z júnového slnka, zatiaľ čo Jenny išla do školy po synčeka.

Cítila som sa pokojne a oceňovala svoj dobrý nápad vypadnúť. Hľadela som na rozkvitajúci plamienok povzbudzovaný slnečnou babicou, aby priviedol na svet záplavu farby, keď mi odrazu zazvonil telefón. Mrkla som naň a videla, že mi volá Marina.

„Dobrý deň, Ma. Ako sa máš?“ opýtala som sa v nádeji, že z tónu môjho hlasu vycíti lásku.

„Maia...“

Marina sa odmlčala a v tom okamihu som vedela, že sa prihodilo čosi strašné. „Čo sa stalo?“

„Maia, musím ti povedať niečo, čo sa nedá vysloviť ohľaduplnejšie. Tvoj otec včera popoludní doma dostal infarkt a v skorých ranných hodinách... zomrel.“

Ostala som ticho, lebo hlavou mi prebehli milióny rozličných absurdných myšlienok. Najskôr mi zišlo na um, či sa Marina z nejakého neznámeho dôvodu nerozhodla nechutne si zo mňa vystreliť.

„Oznamujem ti to prvej, Maia, lebo si najstaršia. A zároveň sa ťa chcem spýtať, či to ostatným sestrám radšej povieš sama, alebo to necháš na mňa.“

Ešte som ani nestihla sformulovať zrozumiteľné slová, keď som si začala uvedomovať, že Marina, drahá, milovaná Marina, žena, ktorá mi bola blízka ako matka, ktorú som nikdy nepoznala, by mi čosi také nikdy nepovedala, keby to nebola pravda. Preto to musí byť pravda. A v tom okamihu sa mi vychýlila zem zo svojej osi.

„Maia, si v poriadku? Pre mňa je to najstrašnejší telefonát, na aký som sa kedy musela poďuľať. No nič iné mi neostalo. Iba Boh vie, ako to prijímú ostatné dievčatá.“

Až v tej chvíli som začula utrpenie v jej hlase a pochopila som, že mi to potrebovala povedať vo svojom záujme, rovnako ako v mojom. A tak som prepla do zvyčajného chlácholivého tónu, ktorý som používala na upokojenie iných.

„Samozrejme, že im to oznámim, ak si myslíš, že tak to bude lepšie, Ma, hoci netuším, kde všetky práve v tejto chvíli sú. Ally zrejme trénuje na regatu.“

A tak sme pokračovali v debate, kde by mohli byť moje mladšie sestry, akoby sme ich chceli dať dokopy na narodeninovú oslavu, nie na trúchnenie nad smrťou nášho otca, a celý náš rozhovor nadobúdala až surrealistický rozmer.

„Kedy by podľa teba prichádzal do úvahy pohreb? Keďže Electra je v Los Angeles a Ally niekde na otvorenom mori, zrejme to bude možné najskôr na budúci týždeň,“ usúdila som.

„Vieš...“ V Marininom hlase som začula zaváhanie, „azda bude najlepšie, keď sa o tom porozprávame po tvojom návrate domov. Teraz sa už nemusíme ponáhľať, Maia, preto nemám nič proti tomu, ak si chceš užiť ešte niekoľko dní dovolenky v Londýne. Už preňho nič nemôžeme spraviť...“ Hlas sa jej skormútene rozplynul.

„Ma, samozrejme, že si objednáam prvé voľné sedadlo v najbližšom lietadle do Ženevy! Hneď obvolám letecké spoločnosti a potom sa pousilujem spojiť s ostatnými dievčatami.“

„Je mi to nesmierne ľúto, *chérie*,“ dodala smutne Marina. „Viem, ako si ho zbožňovala.“

„Áno,“ odvetila som a pokoj, čo som cítila pri debate o svojich zámeroch, zo mňa zrazu vyprchal ako ticho pred búrkou. „Zavolám ti neskôr, keď budem vedieť, kedy priletím.“

„Prosím, opatruj sa, Maia. Určite je to pre teba hrozná správa.“

Skončila som hovor a skôr, ako sa stihli otvoriť búrkové oblaky v mojom srdci a zaplaviť ma, vyšla som do svojej izby na poschodí, aby som vyhladala letenku a zavolala do leteckej spoločnosti. Kým som čakala na spojenie, pozrela som na posteľ, kde som sa ráno normálne zobudila do ďalšieho dňa. A ďakovala som Bohu, že ľudské bytosti neobdaroval schopnosťou vidieť do budúcnosti.

Úslužná žena, ktorá konečne zdvihla telefón, napokon vôbec nebola

úslužná, a keď mi vymenúvala obsadené lety, upozorňovala na poplatky za zmenu a žiadala podrobnosti o kreditnej karte, vedela som, že mi čochvíľa prasknú nervy. Keď mi konečne neochotne zabezpečila sedadlo v lietadle do Ženevy o šesťnástej, čo znamenalo, že si okamžite musím náhádzať do tašky veci a chytiť taxík na letisko Heathrow, sadla som si na posteľ a tak dlho zízala na vzor na tapete, až mi začal tancovať pred očami.

„Pominul sa,“ zašepkala som. „Je navždy preč. Nikdy viac ho neuvidím.“

Čakala som, že nahlas vyslovená realita vo mne vyvolá neovládateľný prúd slz, no prekvapilo ma, že nič také sa nestalo. Namiesto toho som len meravo sedela a hlavou mi vírili praktické záležitosti. Predstava, že to musím oznámiť sestrám – všetkým piatim –, ma desila a v citovom zozname som pátrala po tej, ktorej by som mohla zavolať najskôr. Celkom prirodzene sa mi vynorila Tiggy, druhá najmladšia z nás šiestich, sestra, ktorá mi odjakživa bola najbližšia.

V zozname kontaktov som sa roztrasenými prstami preklikala na jej číslo a zavolała. Keď sa ozval záznamník, nevedela som, čo povedať, tak som len vyjachtala, aby sa mi čo najskôr ozvala v naliehavej záležitosti. Momentálne sa nachádzala kdesi v Škótskej vysočine, kde pracovala v stredisku pre osirelú a chorú voľne žijúcu srnčiu zver.

Pokiaľ išlo o ostatné sestry... vedela som, že ich reakcie sa budú líšiť – aspoň navonok – od ľahostajnosti až k dramatickým citovým výlevom.

Vzhľadom na to, že momentálne som si nebola celkom istá, akým smerom sa pri rozhovore s niektorou z nich budem uberať na škále vlastného zármutku, rozhodla som sa pre zbabelejší chodníček a všetkým som poslala esemesku, aby mi čo najskôr zavolali. Potom som si chvatne zbalila tašku a zišla po úzkych schodoch do kuchyne. Tam som Jenny napísala odkaz s vysvetlením, prečo som musela tak náhle odcestovať.

Rozhodla som sa riskovať, že na londýnskych uliciach náhodne zastavím čierny taxík, a ponáhľala som sa po zelenom oblúku obytných domov Chelsea presne tak, ako by sa ponáhľal ktokoľvek v ktorýkoľvek všedný deň. Dokonca som presvedčená, že niekomu, kto popri mne prešiel po ulici so psom, som zaželala pekný deň a silene som sa usmiala.

Nik netuší, čo sa mi práve stalo, pomyslela som si, keď sa mi na rušnej King's Road podarilo zastaviť taxík, nastúpiť a požiadať šoféra, aby ma odviezol na letisko Heathrow.

Nik to netušil.

O päť hodín neskôr, keď sa slnko pokojne skláňalo nad Ženevským jazzerom, som prišla na naše súkromné mólo na jeho brehu, odkiaľ som sa chystala absolvovať posledný úsek cesty domov.

Christian už na mňa čakal v štíhlom motorovom člne značky Riva. A podľa výrazu jeho tváre mi bolo jasné, že to už vie.

„Ako sa cítite, *mademoiselle* Maia?“ spýtal sa so súcitom v modrých očiach, keď mi pomáhal nastúpiť do člna.

„Som... rada, že som tu,“ odvetila som neutrálne, prešla som do zadnej časti a sadla si na krémové kožené sedadlo vystlané vankúšmi po celom oblúku kormy. Zvyčajne by som si sadla dopredu a dvadsaťminútovú cestu po pokojnej hladine jazera strávila na sedadle vedľa Christiana. No dnes som potrebovala súkromie. Christian naštartoval výkonný motor a v oknách bohatých víl lemujúcich brehy Ženevského jazera sa zalesklo slnko. Túto plavbu som často vnímala ako vstup do nadpozemského sveta odtrhnutého od reality.

Sveta tatka Slaného.

Pri spomienke na otcovu prezývku ma prvýkrát začali premáhať slzy. Odjakživa zbožňoval jachtárstvo a keď sa vracal do nášho jazerného domova, často voňal sviežim vzduchom a morom. Pomenovanie sa časom všeobecne ujalo a po mne ho tak začali volať aj mladšie sestry.

Čln naberal rýchlosť, teplý vietor mi rozvíjal vlasy a ja som si pomyslela na stovky predchádzajúcich plavieb k Atlantisu, rozprávkovému palácu tatka Slaného. Po súši bol neprístupný vzhľadom na polohu na súkromnom výbežku s polkruhovým hornatým oblúkom, čo sa strmo dvíhal spoza pozemkov. Dostali ste sa k nemu len člnom. Najbližší susedia bývali o niekoľko kilometrov ďalej pozdĺž jazera, a tak Atlantis predstavoval súkromné kráľovstvo izolované od zvyšku sveta. Všetko tam bolo čarovné... akoby sme s tatkom Slaným – my, jeho dcéry – žili v moci nejakého kúzla.

Každú z nás si tatko Slaný vybral ešte v útlom detstve, adoptoval si nás zo štyroch svetových strán a priviedol do svojho domova, kde sme žili pod jeho ochranou. A každá z nás, ako tatko Slaný s obľubou hovoril, bola mimoriadna, iná... boli sme jeho dievčatá. Pomenoval nás po svojom obľúbenom súhvezdí Sedem sestier. Maia bola prvá, najstaršia.

V detstve ma vodil na samý vrch domu, do svojej presklenej kopuly, zdvihol ma veľkými, mocnými rukami, aby som cez teleskop mohla sledovať nočnú oblohu.

„Tam je,“ hovorieval, keď zaostril objektív. „Pozri sa, Maia, tam je nádherná hviezda, po ktorej si dostala meno.“

A ja som ju videla. Keď mi rozprával legendy, ktoré súviseli s mojím menom a s menami mojich sestier, sotva som ho počúvala. Jednoducho som sa tešila z jeho objatia a vychutnávala si zriedkavé okamihy, keď som ho mala iba pre seba.

Postupne som si uvedomovala, že Marina, ktorú som dlho pokladala za svoju mamu – dokonca som jej meno skrátila na Ma –, bola glorifikovaná opatrovatelka, ktorú tatko Slaný zamestnal, aby sa o mňa starala, lebo bol často preč z domu. Samozrejme, Marina pre nás všetky znamenala oveľa viac. Utierala nám slzy, karhala nás za nevychované správanie pri stole a rozvážne sprevádzala pri náročnej premene z dievčat na ženy.

Vždy bola poruke a neľúbila by som ju väčšmi, ani keby ma porodila.

Počas prvých troch rokov života sme v čarovnom paláci na brehu Ženevského jazera bývali s Marinou zväčša sami, keďže tatko Slaný sa plavil po siedmich moriach za svojimi obchodmi. A potom jedna po druhej začali prichádzať moje sestry.

Tatko Slaný mi zo svojich ciest zvyčajne priniesol nejaký darček. Len čo som začula hukot lodného motora, rozbehla som sa po veľkom trávniku pomedzi stromy k prístavisku, aby som ho privítala. Ako každé dieťa, aj ja som chcela vidieť, aké potešenie pre mňa schováva v tajomných vreckách. Pri jednej mimoriadnej príležitosti mi podaroval nádherne vyrezaného dreveného soba, ktorý podľa jeho slov pochádzal priamo z mikulášskej dielne na severnom póle, no potom mu spoza chrbta vykročila žena v rovnošate a na rukách niesla uzlíček zakrútený v prikrývke. A ten uzlíček sa hýbal.

„Tentoraz, Maia, som ti priniesol veľmi vzácny darček. Máš novú sestričku.“ Usmial sa na mňa a zdvihol ma na ruky. „Odteraz neostaneš sama, keď budem musieť odísť.“

Odvtedy sa mi život celkom zmenil. Detská sestra, ktorú tatko priviedol, po niekoľkých týždňoch zmizla a starostlivosť o malú sestričku prevzala Marina. Nechápala som, ako tá červená vreštiaca vec, ktorá často páchla a odpúťavala pozornosť odo mňa, mohla byť darčekom. Až kým sa raz ráno pri raňajkách Alcyone – pomenovaná podľa druhej hviezdy Siedmich sestier – na mňa neusmiala zo svojej vysokej stoličky.

„Vie, kto som,“ užasnuto som zvestovala Marine, ktorá ju krmila.

„Samozrejme, že vie, drahá Maia. Si jej veľká sestra, tá, ktorá jej bude príkladom. Bude na tebe, aby si ju naučila všetko, čo vieš.“

A ako rástla, stala sa mojím tieňom, všade ma nasledovala, čo ma rovnako tešilo ako hnevalo.

„Maia, počkaj ma!“ dožadovala sa hlasno a knísala sa za mnou.

Hoci Ally – ako som ju pomenovala – bola pôvodne neželanou prítazou v mojej snovej existencii v Atlantise, nemohla som si želať milšiu, sladšiu spoločníčku. Plakala zriedka, ak vôbec, a o záchvatoch charakteristických pre malé deti v jej veku sme vôbec nechyrovali. Ally mala husté hrdzavozlaté vlasy, veľké modré oči a vyznačovala sa prirodzeným čarom, ktorým priťahovala ľudí vrátane nášho otca. Keď sa tatko Slaný vrátil domov z dlhých zahraničných ciest, videla som, že pri pohľade na ňu sa mu oči rozžiarili tak, ako pri mne určite nie. A zatiaľ čo ja som v prítomnosti neznámych ľudí bola hanblivá a málovravná, Ally sa vyznačovala otvorenosťou a dôverčivosťou, čím si každého získala.

Zároveň patrila k deťom, ktoré očividne vo všetkom vynikajú – najmä v hudbe a každom vodnom športe. Spomínam si, ako ju v našom obrovskom bazéne tatko učil plávať. Zatiaľ čo ja som sa sotva udržala nad vodou a nenávidela som ponáranie, z mojej malej sestry sa zakrátko stala vodná víla. A kým ja som nevedela udržať rovnováhu ani na *Titane*, tatkovkej obrovskej, krásnej morskej jachte, keď sme boli doma, Ally ho prosila, aby ju zobral na jazero v malom Laseri, čo mal zakotvený pri súkromnom móle. Ja som sa krčila v stiesnenej prove člna, zatiaľ čo tatko a Ally sa ujali riadenia a prehánali sa po lesklej hladine. Spoločná vášeň pre jachtárstvo medzi nimi vytvorila puto, aké som ja s tatkom nikdy nevedela dosiahnuť.

Hoci Ally študovala na Ženevskom konzervatóriu a bola taká nezvyčajne nadaná flautistka, že pokojne mohla urobiť kariéru v profesionálnom orchestri, hneď po skončení školy sa rozhodla naplno venovať námorníctvu. Teraz pravidelne súťažila na regatách a reprezentovala Švajčiarsko na mnohých jachtárskych podujatiach.

Keď mala Ally takmer tri roky, tatko priniesol domov ďalšiu sestričku, ktorej dal meno Asterope, po tretej zo Siedmich sestier.

„Ale budeme ju volať Star,“ rozhodol tatko a usmial sa na Marinu, zatiaľ čo Ally a ja sme si obzerali nový prírastok do rodiny, uložený v prútenom koši.

Vtedy som už každé predpoludnie absolvovala vyučovanie so súkromným učiteľom, preto ma príchod novej sestričky ovplyvnil menej ako Ally. Potom, iba o šesť mesiacov neskôr, k nám pribudla ďalšia sestrička, dvanásťtyždňová Celaeno, ktorej Ally hneď skrátila meno na CeCe.

Medzi Star a CeCe bol len trojmesačný vekový rozdiel a odkedy sa pamätám, vytvorilo sa medzi nimi silné puto. Pripomínali dvojčatá,

rozprávali sa vlastným bábätkovským jazykom, ktorým občas komunikujú dodnes. Obývali vlastný svet, do ktorého ostatné sestry nemali prístup. A nič sa nezmenilo ani teraz, keď už majú po dvadsiatke. Mladšia CeCe bola odjakživa vodkyňa, zavalitou postavou a orieškovohnedou pokožkou bola na hony vzdialená bledej, chudučkovej Star.

Nasledujúci rok prišlo ďalšie bábätko, Taygeta, ktorej sme dali prezývku Tiggy, lebo krátke tmavé vlasy jej odstávali na drobnej hlávke na všetky strany a pripomínala jedného z ježkov v známom príbehu Beatrix Potterovej.

Vtedy som už mala sedem rokov a Tiggy mi prirástla k srdcu od prvej chvíle, čo som ju zazrela. Bola z nás najkrehkejšia, prenasledovala ju jedna detská choroba za druhou, no už v útlom veku bola odovzdaná a nenáročná. Keď o niekoľko mesiacov tatko priniesol domov ďalšie dievčatko menom Electra, vyčerpaná Marina ma často prosila, či by som neposedela pri Tiggy, ktorá podchvíľou mala horúčku alebo zapálené hrdlo. Napokon jej diagnostikovali astmu a zriedka vychádzala z detskej izby, aj to iba v kočíku, aby jej neuškodil studený vzduch a hustá hmľa pri mrazivom Ženevskom jazere.

Electra bola z mojich sestier najmladšia a meno jej dokonale sedelo. Vtedy som už na bábätká a ich potreby bola zvyknutá, no posledná sestra bola bezpochyby zo všetkých najnáročnejšia. Všetko na nej bolo elektrizujúce, v okamihu vedela celkom prirodzene prepnúť z tmy na svetlo a naopak, čo znamenalo, že náš dovtedy pokojný domov denne rezonoval prenikavým vrešťaním. Jej záchvaty prenikali do môjho detstva odnepamäti a povaha sa jej neumiernila ani v neskoršom veku.

Ally, Tiggy a ja sme jej potajomky dali prezývku a medzi sebou sme jej hovorili Úskočnica. Všetci chodili okolo nej po prstoch a modlili sa, aby nič nezapríčiniło bleskovú zmenu jej nálady. Úprimne hovorím, že boli okamihy, keď som ju nenávidela pre rozvrat, čo vniesla do Atlantisu.

Keď však Electra vedela, že niektorá z nás má ťažkosti, prvá jej ponúkla pomoc a oporu. Bola schopná prejaviť obrovskú sebeckosť, no v rovnakej miere sa vedela správať veľkodušne.

Po Electre celá domácnosť čakala na príchod siedmej sestry. Veď tatko Slaný nás nenadarmo pomenoval podľa svojho obľúbeného súhvezdia a bez poslednej sestry by naša konštelácia nebola kompletná. Dokonca sme vedeli aj to, ako sa bude volať – Merope – a hádali sme, ako bude vyzerať. Prešiel však rok, potom druhý a napokon ešte jeden, a s otcom neprichádzalo nijaké bábätko.